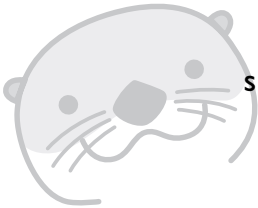

รักหรือตายนายเลือกเอา

生存进度条

3

ปุ๋ย๋ยเซี่ยฉี

เจียน

shouyurei/สึมินเบี่ย

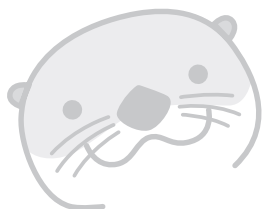
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ความผันผวนของแถบค่าความตายยังคงไม่หยุดนิ่ง แม้ค่าของเหลียนจวิน จะคงอยู่ที่ 500 แต่การรักษาก็ได้เริ่มขึ้นแล้ว ในไม่ช้าผลลัพธ์ของเขาก็จะดีขึ้น และค่าความตายก็จะลดลง ส่วนค่าของสื่อจิ้นนั้น แม้จะวิ่งขึ้นวิ่งลงและเจ้าตัวเอง ก็ยังเสี่ยงกับความตายอยู่บ่อยครั้ง แต่อย่างน้อยเขาก็ยังมีระบบที่เป็นทั้งดัชนี ทองคำและเครื่องรางซีพมรณะประจำตัวอย่างเสียวลือ เจ้าเพื่อนตัวน้อยที่ ร่วมเป็นร่วมตายไปด้วยกันในทุกสถานการณ์ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านร่วมเสี่ยงภัย ไปกับพวกเขาเพื่อหาทางล้างแถบค่าความตายกันได้ ใน *รักหรือตายนายเลือกเอา 3* กันได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ကလေးဂိုဏ်း

ฝ่าฟันอุปสรรค

เมื่อเครื่องบินลงจอดที่จังหวัด M ฟ้าก็มืดแล้ว

สื่อจีนเดินออกจากสนามบินด้วยความรู้สึกมึนงง พวกเขาสองเปิดประตูรถขึ้นไปประจำตำแหน่งคนขับ เขาก็ทรุดตัวลงที่เบาะหลังของรถทันทีพลงหลับตาลง

“เลิกเอาแต่จ้องข้อมูลนำปวดหัวพวกนั้นได้แล้วนะ นายจดจ่อกับมันมาตลอดทั้งไฟลต์แล้วนะ นี่ยังไม่ทันได้เจอสวีชว่นเลย นายก็รื้อนรชะแล้ว” กว่าสองหยิบขวดน้ำจากตู้เย็นขนาดเล็กในรถมาวางบนหน้าผากของอีกฝ่ายแล้วเอ่ยขึ้น “ตั้งสติหน่อยใหม่”

สื่อจีนสะดุ้งโหยงจากความเย็นของขวดน้ำ เขารีบส่ายหัวแล้วยกมือปิดขวดน้ำออกพลงพูดอย่างไร้ความแรง “ฉันก็ไม่ได้อยากเป็นแบบนี้หรอก สวีชว่นเป็นคนฉลาด ระวังตัว แถมปากหนัก ถ้าฉันยังหาจุดที่ใช้เล่นงานเขาไม่ได้ ฉันกลัวว่าจะคว้าน้ำเหลวนะสิ”

“กลัวทำไม ฉันว่านายคิดมากเกินไปแล้ว ตอนนี้สวีชว่นเป็นเหมือนลูกไก่ในกำมือพวกเราอยู่แล้ว อยากรู้อตอนไหนก็มาเจอได้ ครั้งนี้ไม่ยอมพุด ครั้งหน้าเรามาอีกได้เนี่ย ยังไงสักวันเขาก็ต้องยอมพุดความจริงออกมา อย่ายึดมากเกินไปเลย” กว่าสองปลอบใจสื่อจีนพลงเปิดฝาดขวดน้ำ ก่อนยื่นให้อีกฝ่าย

สื่อจีนขอบคุณแล้วรับขวดน้ำมาดื่มไปอีกใหญ่ จากนั้นก็เหม่อมองหลังคารถพลงทอดถอนใจ เหลียนจวินรอเขาอยู่ที่เมือง B เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่มีเวลามาเอื้อระเหยกับสวีชว่นมากนัก เขาต้องรีบจัดการเรื่องนี้ให้สำเร็จเร็วที่สุดแล้ว

กลับไปทันที

รถยนต์ขับเข้าไปในโรงแรมของเมียในจังหวัด M จากนั้นกว่าสองก็จัดการเปิดห้องชุดขนาดใหญ่ห้องหนึ่งให้สื่อจีนอยู่

“ฉันกับกว่าห้าก็อยู่ที่ชั้นนี้เหมือนกัน พนักงานในชั้นนี้ล้วนเป็นคนที่น่าย่น้อยส่งมาเพื่อดูแลความปลอดภัยให้นาย นายพักผ่อนให้สบาย ไม่ต้องกังวลอะไรนะ” กว่าสองพูดพลางพาสื่อจีนเข้าไปในห้อง

สื่อจีนได้ยืนดั่งนั้นก็เหลือบมองพนักงานทำความสะอาดตัวสูงใหญ่ที่เดินผ่านไปตรงบริเวณทางเดิน คิ้วพลงมวดแน่นก่อนจะหันไปขอบคุณกว่าสองแล้วรับสัมภาระมา จากนั้นก็เข้าห้องปิดประตู หยิบโทรศัพท์ออกมากดวิดีโอคอลหาเหลียนจวินเพื่อรายงานสถานการณ์

ปลายสายกตริบภายในไม่กี่วินาที ทันทีที่ภาพปรากฏขึ้นบนหน้าจอเหลียนจวินก็สำรวจสีหน้าของสื่อจีนก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อเห็นว่าสีหน้าดูซีด ๆ จึงเลิกคิ้วถาม “เป็นอะไรไป เทนื่อยเธอ”

“เปล่า” สื่อจีนรีบลูบใบหน้าที่ของตัวเองเพื่อให้ดูสดชื่นขึ้นก่อนจะตอบ “ฉันแค่คิดอะไรเยะเยะเกินไปหน่อย ตลอดทางมาที่นี้ฉันเอาแต่คิดว่าจะทำยังไงให้สวีชวณยอมเปิดปาก แต่ก็คิดอะไรไม่ออกเลย”

เขามีข้อมูลเกี่ยวกับสวีชวณน้อยเกินไป สื่อจีนเหมือนจะรู้เรื่องต่างๆ ไม่น้อยแต่เป็นไปไ้ได้มากกว่าสวีชวณเองก็รู้เรื่องพวกนั้นเหมือนกัน เพราะอย่างไรเขาก็เป็นผู้ช่วยคนสนิทของสื่อสิงรู่ย มีประสบการณ์ตรงในเหตุการณ์เหล่านั้น ย่อมต้องรู้อะไรมากกว่าที่สื่อจีนรู้แน่ ที่สื่อจีนมาครั้งนี้เพราะต้องการรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสวีเจีย แต่ถ้าสวีชวณต่อต้านและไม่ยอมปริปากพูดเหมือนเมื่อครั้งที่ถูกจับ การมาของสื่อจีนย่อมสูญเปล่าแน่นอน

พอเหลียนจวินเห็นสื่อจีนทุกซึ่ใจก็เคาะนิ้วกับที่วางแขนวิลแชร์ก่อนจะพูดว่า “ตอนที่นายเดินทางอยู่ ฉันอ่านข้อมูลของสื่อสิงรู่ย สวีชวณ และสวีเจียอย่างละเอียด”

สื่อจีนซงักไป ก่อนจะเหลือบมองโต๊ะด้านหน้าเหลียนจวินตามสัญชาตญาณ เห็นเอกสารที่ยังไม่ได้จัดการอยู่ไม่น้อย จึงขมวดคิ้วแล้วพูดว่า “ทำไมถึงมามั่ว

สนใจเรื่องนี้ละ นายยังมีเอกสารอีกตั้งเยอะแยะรอให้จัดการนี่...”

หลังจากกลับมาที่เมือง B คนอื่นๆ ต่างก็แยกย้ายกันพักผ่อน มีเพียง เหลียนจวินที่ยังยุ่งอยู่กับเอกสารทุกวัน แม้ว่าเขาจะไม่ได้ถามไถ่เรื่องงานของ เหลียนจวิน แต่ก็รับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังกดดันมาก ๆ เนื่องจากการวางมือของ เก้าอินทรีและปีศาจ ทำให้ความขัดแย้งอาจปะทุได้ตลอดเวลา เหลือเวลาไม่นาน แล้วที่เมี่ยจะปรับเปลี่ยนไปสู่ทางสว่างอย่างสมบูรณ์ เหลียนจวินจึงต้องรีบหาวิธี ที่จะทำให้ทุกอย่างสำเร็จลุล่วงเร็วที่สุดก่อนความขัดแย้งจะปรากฏออกมา

ทุกครั้งที่เขาไปที่ห้องทำงานก็จะเห็นเหลียนจวินยุ่งอยู่กับเอกสารบนโต๊ะ ตลอดเวลา หน้าที่ตอนนี้เหลียนจวินยังต้องใช้เวลาร่วมชั่วโมงสำหรับการรักษาและ ออกกำลังกาย ทำให้มีเวลาจำกัดยิ่งกว่าเดิม ตอนนี้เหลียนจวินยังเอาเวลามา ช่วยเขาวเคราะห์ข้อมูลอีก แบบนี้คงทำงานของตัวเองไปจนตึกตื้นและเบียดเบียน เวลานอนแน่ ๆ

“วันนี้มีเอกสารส่งมาไม่มาก ไม่ได้ทำให้ล่าช้าอะไรหรอก แถมตอนนี้ ก้าวหนึ่งก็กลับมาแล้ว เขาช่วยแบ่งเบาฉันได้เยอะเลย” เหลียนจวินอ่านความคิด ของสื่อจิ้นได้ทันที ก่อนจะพูดเสียงเบาเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ จากนั้นจึงเอื้อมไป หยิบเอกสารพาดพิง “ก็อย่างที่เขารู้สึกกัน คนที่อยู่ในเกมจะมองไม่ออก แต่คนที่นั่งดูเกมอยู่ย่อมมองเห็นได้ทะลุปรุโปร่ง ลองฟังการคาดเดาของฉันดู แล้วเอาไปเป็น ข้อมูลอ้างอิง แน่แน่นอนว่าฉันไม่ได้พยายามสอดมือเข้าไปยุ่งกับเรื่องส่วนตัวของนาย แค่อยากลองดูว่าจะช่วยอะไรนายได้บ้างไหม”

...บนโลกนี้จะมีใครใจดีไปมากกว่าคนคนนี้อีกนะ

สื่อจิ้นเฝ้าดูท่าทางของเหลียนจวินที่ก้มมองเอกสารในมือ จู่ ๆ ใจของเขาก็สั่นไหวขึ้นมา เขาแทบอยากกระโดดเข้าไปในจอแล้วกอดเหลียนจวินแน่น ๆ ก่อนจะประหัดจับไปสักหนึ่งที

ทุกครั้งที่เขาประสบปัญหาอะไร เหลียนจวินมักยื่นมือเข้ามาช่วย ไม่ก็แอบช่วยอยู่เงียบ ๆ ตลอด ยิ่งไปกว่านั้น เหลียนจวินช่วยเขาก็จริง แต่กลับ ทำตัวเป็นที่ปรึกษาที่ดีเสมอ ไม่เคยขัดขวางการตัดสินใจของเขาหรือชี้แนะสั่งเลย แม้แต่น้อย

คิดได้แบบนี้ก็อยากกลับไปหาเหลียนจวินเสียเดี๋ยวนี้เลย ถ้าไม่มีเรื่องวุ่น ๆ

ตรงหน้านี้ก็คงดี

“ฉันคิดถึงนายจัง” ลี้อจิ้นอดใจไม่ได้จนต้องพูดออกมา น้ำเสียงตัดพ้อเล็กน้อย

พอละลายตาออกจากเอกสารและเห็นท่าทีของอีกฝ่าย เหลียนจวินก็ลดเสียงลงและพูดอย่างอ่อนโยน “ฉันก็คิดถึงนายเหมือนกัน”

ทั้งสองคนเงียบไปชั่วครู่ ก่อนที่ลีโอจิ้นจะปรับอารมณ์ได้แล้วโพล่งขึ้นมา “ฉันจะรีบกลับไปนะ”

เหลียนจวินโบกเอกสารในมือไปมาพลางพูดด้วยรอยยิ้มว่า “ฉันกำลังช่วยให้นายได้กลับมาเร็วที่สุด”

รอยยิ้มของลีโอจิ้นค่อยๆ ผุดขึ้นมา ความเหนื่อยล้าบนใบหน้าจางหายไป เขาเดินไปที่โซฟาแล้วทิ้งตัวนอนลงไป จับโคร่งยึดเท้าเสื่อให้หันหน้าตรงกับตัวเอง ก่อนจะพูดต่อ “จ้ันนายก็พูดมาสิ ฉันเรียบเรียงใหม่ไลน์มาตลอดช่วงบ่ายแล้ว นายลองพูดมาเพื่อจะช่วยสนับสนุนความคิดของฉันได้บ้าง”

เหลียนจวินจ้องอีกฝ่ายที่นอนลงอย่างสบายอารมณ์ก่อนจะสบายใจขึ้นมา เขาวางเอกสารในมือลงแล้วพูดว่า “สิ่งที่ฉันคิดแบ่งออกเป็นสามข้อด้วยกัน หนึ่ง แม้ว่าสวีชวากับสวีเจี๋ยจะเป็นญาติกัน แต่ไม่จำเป็นว่าพวกเขาจะต้องร่วมมือกันเสมอไป สอง สวีชวาทำงานให้ลีโอจิ้นรู้อยู่มาตลอด แต่อาจมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น ทำให้ลีโอจิ้นรู้อยู่ไม่วางใจสวีชวเหมือนเดิม สาม เมื่อรวมสองประเด็นข้างต้นเข้าด้วยกัน ฉันคิดว่าสวีชวอาจไม่รู้จักความสัมพันธ์ของแม่ นายและเจียนจิ้นเหวิน”

ลีโอจิ้นนอนไม่ติดอีกต่อไป เขาแดงตัวขึ้นมา เมิกตาโพล่งด้วยความแปลกใจ “นายสรุปออกมาแบบนี้ได้ยังไง มันไม่มีบอกในข้อมูลซะหน่อย” เป็นเพราะลีโอจิ้นไม่รู้ว่าสวีชวรู้อะไรมากน้อยขนาดไหน และไม่แน่ใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสวีชวกับสวีเจี๋ยด้วย เขาจึงตัดสินใจไม่ได้ว่าจะโจมตีทนายคนนี้ด้วยวิธีไหนดี แต่ถ้าสิ่งที่เหลียนจวินคาดเดาเป็นความจริงก็ถือว่าเข้าทางเลยนะสิ แบบนั้นเขาก็สามารถระเบิดสวีชวด้วยข้อมูลได้ไม่ยาก

เหลียนจวินมองสีหน้าข้อบื้อของอีกฝ่ายก่อนจะอธิบายเพิ่ม “เรื่องผลประโยชน์จะไม่โกหกเรา ฉันไม่ได้ดูแค่ข้อมูลที่สืบมา แต่ยังดูข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ

ผลประโยชน์ของรุษลิงกรู๊ปตั้งแต่ตอนก่อตั้งจนถึงปัจจุบันด้วย เมื่อดูจากการเปลี่ยนแปลงการถือหุ้นและการกระจายรายได้ของรุษลิงกรู๊ป ช่วงเวลาที่สื่อลิงรุษกับสวีชวณยังเชื่อใจกันอย่างกลมเกลียวคือตั้งแต่ก่อตั้งรุษลิงกรู๊ปจนกระทั่งครึ่งปีหลังจากที่สวีเจี้ยคลอดสื่อเหวยฉง หลังจากนั้น สวีชวณจากที่เป็นเพื่อนคู่คิดและนายส่วนตัวก็กลายมาเป็นแค่ทนายอย่างเดียว พุดง่าย ๆ ก็คือ ก่อนหน้านั้นสวีชวณอยู่ในระดับเดียวกับสื่อลิงรุษ แต่หลังจากนั้นก็เปลี่ยนมาเป็นสวีชวณทำงานให้สื่อลิงรุษ ความสัมพันธ์ของพวกเขาจากเพื่อนคู่คิด เหลือเพียงแค่เจ้านายกับลูกน้อง”

ข้อมูลของรุษลิงกรู๊ปนั้นหรือ

สื่อจีนแปลกใจเมื่อได้ยิน แต่ก็พลันนึกอะไรขึ้นมาได้อีก เขาลืมไปได้ยังไงว่ารุษลิงกรู๊ปที่เป็นจุดเริ่มของอะไรหลาย ๆ อย่างย่อมมีความลับซุกซ่อนไว้มากมาย ก่อนหน้านั้นเขาเอาแต่จดจ่อกับข้อมูลบุคคลที่ได้มา จนลืมสนใจจุดสำคัญจุดนี้ไป

สื่อจีนเซกหัวตัวเองไปหนึ่งทีอย่างเหลืออด ก่อนจะย้อนคิดไปถึงสิ่งที่เหลียนจวินคาดเดา ทกเดือนหลังจากที่สวีเจี้ยให้กำเนิดสื่อเหวยฉง นั้นมันช่วงเดียวกับที่สื่อลิงรุษทั้งสวีเจี้ยไม่ใช่หรือ

ตอนบ้ายที่สื่อจีนทบทวนข้อมูลอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง เขาคิดขึ้นมาได้ว่าในบรรดาผู้หญิงทั้งหมดของสื่อลิงรุษ นอกจากอวิ้นจิ้นแม่ของสื่อจีนแล้ว มีเพียงสวีเจี้ยที่ไม่ถูกสื่อลิงรุษทั้งช่วงตอนตั้งท้องแล้วค่อยกลับมาดูแลหลังคลอดความจริงหลังจากที่ให้กำเนิดสื่อเหวยฉงแล้ว สวีเจี้ยกับสื่อลิงรุษยังอยู่ด้วยกัน ฉันทพ่อแม่ลูกเหมือนครอบครัวอื่น ๆ ทั่วไปเกือบครึ่งปี

เขาไม่เคยสงสัยประเด็นนี้มาก่อน รู้สึกแคว่ว่าการที่สื่อลิงรุษทำตัวแบบนั้น เพราะเป็นครั้งแรกที่เขาเป็นพ่อคน และยังมีมโนธรรมในใจอยู่บ้าง ดังนั้นจึงแสดง ‘ความรักลึกซึ้ง’ ต่อสวีเจี้ย แต่หลังจากนั้นก็ดูเหมือนว่าจะไม่เป็นแบบนั้นแล้ว

ดังนั้นจุดนี้ต้องเกิดอะไรที่ทำให้สื่อลิงรุษทั้งสวีเจี้ยและ ‘ลดตำแหน่ง’ สวีชวณลงแน่ แต่เรื่องคงจะไม่ได้รุนแรงมาก ไม่อย่างนั้นสื่อลิงรุษคงจะถีบหัวส่งสวีชวณกับสวีเจี้ยอย่างเด็ดขาดไปแล้ว

แต่เรื่องที่ว่ามันคืออะไรละ... สื่อจีนครุ่นคิดพลางเหลือบมองเหลียนจวิน

เหลียนจวินร้อให้อีกฝ่ายใช้ความคิดอยู่ครู่ใหญ่ เมื่อเห็นว่าสื่อจิ้นกำลังมองมาที่ตัวเอง เขาก็อธิบายต่อ “สำหรับเรื่องความสัมพันธ์ของสวีชวากับสวีเจียท่าทีของเขาที่มีต่อสื่อเหวยฉงไม่ได้แตกต่างจากที่ท่ากับพี่น้องคนอื่นๆ ของนายเลย แถมเขายังมีโอกาสช่วยสื่อเหวยฉงเรื่องพินัยกรรม แต่กลับไม่ได้ยื่นมือเข้าช่วย ดูท่าว่าสวีชวและสวีเจียอาจร่วมมือกันระยะหนึ่งเนื่องจากความเป็นญาติ พวกเขาไม่ได้ร่วมมือกันในระยะยาว และสวีชวเองก็ถือได้ว่าจงรักภักดีต่อสื่อสิงรู่่มาก ถ้าไม่พูดถึงเรื่องสมัยก่อนที่พวกเราไม่รู้ ตอนที่ทั้งสองคนร่วมมือกันจริงๆ ก็คงเป็นหลังจากที่สื่อสิงรู่เสียชีวิตแล้ว”

สื่อจิ้นได้ยืนดั่งนั้นก็นึกย้อนไปถึงการกระทำของสวีชวในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ก่อนจะเห็นด้วยกับคำพูดของเหลียนจวิน “จริงด้วย ตอนที่พ่อฉันยังอยู่ สวีชวก็ทำงานหนักให้เขามาตลอดนะ”

“แต่สื่อสิงรู่ไม่ได้ไว้วางใจสวีชวขนาดนั้น” เหลียนจวินพูดด้วยน้ำเสียงแข็งขัน พลังหยิบเอกสารไม่กี่หน้าขึ้นมาเปิดให้สื่อจิ้นดู “สวีชวไม่เพียงเป็นนายที่เก่ง แต่ยังเป็นนักธุรกิจที่ยอดเยี่ยมด้วย ช่วงที่รู่สิงกรู้กำลังเติบโต มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและพนักงานหลายต่อหลายครั้ง เห็นได้ชัดว่าสื่อสิงรู่มีสวีชวที่สามารถใช้งานได้แท้ๆ แต่เขากลับเลือกสวีเทียนหว่าขึ้นมาเป็นรองประธานแทน หลังจากรู่สิงรู่มั่นคง สื่อสิงรู่ก็ให้แค่ผลตอบแทนและตำแหน่งจัดตั้งกับเขา แต่ไม่ได้มอบอำนาจใดๆ ให้ ถ้าเป็นแบบนี้ในมุมมองธุรกิจ ดูจากอารมณ์และความรู้สึกส่วนตัวของสื่อสิงรู่ เขาย่อมไม่บอกความลับให้สวีชวรู้มากจนเกินไป”

สื่อจิ้นดูข้อมูลในมือที่เต็มไปด้วยสถิติต่าง ๆ จู่ ๆ ก็รู้สึกเวียนหัวจนจะเป็นลมขึ้นมา ก่อนจะรีบพูดออกไปว่า “เพราะงั้นนายเลยสรุปว่า สวีชวไม่รู้เรื่องความสัมพันธ์ของแม่ฉันกับเจียนจิ้นเหวินหรือ”

เหลียนจวินวางเอกสารลงก่อนจะพยักหน้าตอบ “อืม แต่ทั้งหมดนี้เป็นแค่การคาดเดาของฉัน ไม่ได้เป็นข้อสรุปที่แท้จริง”

แต่สื่อจิ้นรู้สึกว่าการคาดเดาของอีกฝ่ายน่าจะเป็นจริง เขาก็หันหลังแล้วหลบตา ความคิดยังคงติดกันอยู่ในหัว

ความสัมพันธ์ระหว่างอวิ้นจิ้นและเจียนจิ้นเหวินนั้นซับซ้อนมาก สื่อสิงรู่

ให้ความสำคัญกับเจียนจิ้นเหวินอย่างยิ่งยวด และหลังจากค้นหาตัวตนของเจียนจิ้นเหวินมาหลายต่อหลายครั้ง แถมยังล้มเหลวทุกครั้ง เขาก็ได้เจอวินจิ้นซึ่งถือเป็นตัวแทนที่สมบูรณ์แบบที่สุด แน่แน่นอนว่าสื่อสิ่งรุ่มร่ามใสใจวินจิ้นที่ยังเด็กมากเป็นพิเศษ และไม่มีทางไว้ใจบอกความลับเรื่องนี้ให้สวีชว่น ลูกน้องที่ ‘ประอะเบื่อน’ รู้เด็ดขาด

ตอนบ่ายที่สื่อจิ้นเรียบเรียงใหม่โลมอยู่บนรถ เขาสรุปออกมาว่า สวีชว่นถือว่าเจียนจิ้นเหวินเป็นเหมือนเพื่อนแท้ๆ ในช่วงหลายปีที่ติดต่อกัน สิ่งนี้สามารถอนุมานได้จากปฏิกิริยาที่รุนแรงเกินไปของสวีชว่นหลังเห็นสื่อจิ้นซุบซอมลง เขายังมีสมมติฐานในใจอีกว่า สวีชว่นอาจชอบเจียนจิ้นเหวินก็ได้ แต่ก็ไม่แน่ใจเท่าไรเกี่ยวกับประเด็นหลัง เป็นไปได้หรือที่ชายคนหนึ่งจะช่วยเหลือศัตรูหัวใจของตัวเองหลังจากคนที่ชอบตายจากไปแล้ว

แต่ถ้าข้อมูลทั้งหมดข้างต้นเป็นจริง ก็เป็นไปได้ว่าสวีชว่นไม่รู้ความสัมพันธ์ระหว่างวินจิ้นและเจียนจิ้นเหวิน แถมสวีชว่นอาจมีความคิดเป็นอื่นต่อเจียนจิ้นเหวินซ่อนอยู่ในใจด้วย ตอนนี้อารมณ์ร่วมกันระหว่างสวีชว่นและสวีเจี้ยไม่ได้หนักแน่นเท่าที่เขาคิดไว้แต่แรกแล้ว งั้นถ้าบอกสวีชว่นไปตรงๆ ว่า เป็นหลานชายของเจียนจิ้นเหวินล่ะ...

เขาอดทุบเบาะโซฟาแรงๆ แล้วมองเหลียนจวินอย่างตื่นตันทันไม่ได้ นี่ถือเป็นไม้ตายยอดเยี่ยมที่จะใช้สู้กับสวีชว่นทีเดียว!

เหลียนจวินเอนหลังพิงเก้าอี้รอให้สื่อจิ้นคิดเสร็จเงียบๆ เมื่อเห็นดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายขึ้นมา เขาก็กระตุกยิ้มมุมปากก่อนจะพูดขึ้น “วันนี้คงจะนอนหลับแล้วใช่ไหม?”

“นอนหลับสนิทแบบฝันหวานเลยด้วยละ!” สื่อจิ้นรีบโน้มตัวไปที่หน้าจอ ก่อนจะจิบปากจิบคอพูดอย่างร่าเริง “ฉลาดมากที่รัก!”

เหลียนจวินเลิกคิ้ว “ที่รัก?”

สื่อจิ้นตอบรับอย่างไม่เขินอาย เขาเปลี่ยนประโยคคำถามของอีกฝ่ายเป็นประโยคคำสั่ง จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่อง “วันนี้ไม่ต้องทำงานแล้ว ถ้าทำไม่เสร็จก็ยกไปทำพรุ่งนี้ จะได้นอนหลับเยอะขึ้นหน่อย”

เหลียนจวินมองสื่อจิ้นนิ่งๆ อยู่ชั่วครู่ ไม่ได้เข้าชื่ออะไร ก่อนจะตอบกลับว่า

“งั้นนายก็รีบนอนเหมือนกันนะ”

“ไม่มีปัญหา!” สือจิ้นตอบอย่างแข็งขัน จากนั้นก็คุยกันอีกไม่กี่ประโยค แล้ววางสายไป

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากมือเข้าจบบลง สือจิ้นก็ขึ้นรถมุ่งหน้าไปยังเรือนจำในจังหวัด M

กว่าสองเห็นสือจิ้นสีหน้าดูผ่อนคลาย แถมมีอารมณ์เล่นไพนักระจอกด้วย จึงถามด้วยความประหลาดใจ “นายไม่กังวลเรื่องที่ต้องคุยกับสวีชวณแล้วหรือ ถอดใจแล้วรึไง”

“ถอดใจอะไรกัน ฉันแค่มีตัวช่วยอื่นแล้วต่างหาก และคิดว่ามันจะทำให้ฉันได้เปรียบด้วยซ้ำ” สือจิ้นตอบกลับโดยไม่แยหน้า ก่อนจะเลื่อนนิ้วไปจั่วไฟต์วใหม่ขึ้นมา แล้วก็เปิดไฟแห่งชัยชนะเต็มๆ

ไม่ต้องคิด กว่าสองก็รู้อยู่แกล้วว่าตัวช่วยนั้นคือใคร เขากลอกตามองบนก่อนจะเอนหลังพิงพนัก จากนั้นก็พิมพ์ “น่าจะขอความช่วยเหลือตั้งนานแล้ว เมื่อก่อนมันมานั่งทรมานตัวเองอยู่ได้ ก็รู้ถือว่าสมเองตัวเองมีแต่ขี้เสื่อย...”

สือจิ้นหุ่ฟุ้ง ยกขาขึ้นมาเตะกว่าสองด้วยท่าไม้ตายกระบวนเตะไร้เงาไปหนึ่งที

เรือนจำอยู่ในเขตชานเมืองของจังหวัด M หลังขับรถไปประมาณหนึ่งชั่วโมง รถก็จอดที่ประตูเรือนจำ

กว่าสองหยิบโทรศัพท์ที่ออกมากดโทร.ออก ไม่นานก็มีคนในชุดเครื่องแบบเดินออกมาพาพวกเขาเข้าไปที่ห้องเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ

“นักโทษสวีชวณแปลกมาก ตั้งแต่มาที่นี่เขาก็อยู่ตัวคนเดียว ไม่สื่อสารกับนักโทษคนอื่น ไม่รับการเยี่ยม ไม่รับโทรศัพท์ ไม่รับจดหมาย และปฏิเสธกิจกรรมของเรือนจำที่มีสัปดาห์ละครั้งด้วย...สรุปคือ เขาปฏิเสธทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เขาเก็บตัวมาก เอาแต่เงียบตลอดเวลา อยู่อย่างสันโดษ ถ้าไม่ได้ทำอะไรก็เอาแต่อ่านหนังสือเล่มเดิม ๆ อยู่ไม่ก็เล่มควบคุมได้ง่าย แต่ก็เข้าถึงยาก” เจ้าหน้าที่อธิบายขณะเดิน คิ้วของเขาขมวด

แน่น “คราวนี้เขาถูกเบ๊องบนบังคับให้มาเจอกับคุณ แต่ก็ยังค้านหัวชนฝา คุณอาจต้องเตรียมใจไว้หน่อย เพราะเขาคงไม่ให้ความร่วมมือกับคุณแน่”

ลือจิ้นขมวดคิ้ว คิดไม่ถึงว่าสวีชวนจะมีสภาพแบบนี้ตอนอยู่ในเรือนจำ เขาขอบคุณผู้คุมที่เตือนกันล่วงหน้า และมองไปทางห้องเยี่ยมด้านหน้าที่อยู่ไม่ไกลนัก มือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ สัมผัสรูปถ่ายข้างใน พลังถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ประตูเหล็กเปิดออกพร้อมเสียงดังแอด ลือจิ้นก้าวเข้าไปในห้องเยี่ยมก่อนจะทอดสายตามองชายที่รออยู่ด้านใน

สวีชวนได้ยินเสียงดังมาจากประตูก็เงยหน้าขึ้น ดวงตาของเขาสั่นไหว เมื่อเห็นลือจิ้นก้าวเท้าเข้ามาราวกับตกอยู่ในภวังค์ครู่หนึ่ง ก่อนจะได้สติแล้วก้มมองมือตัวเองที่ถูกตรึงไว้ด้วยกุญแจมือ “ว่ากันว่า ผู้ชนะเปรียบดังราชา ผู้แพ้เหมือนโจร ตอนนี้เธอกลับมาหาฉันอีกแล้ว หรือว่าอยากจะมาทรมานฉันให้มากกว่านี้”

ลือจิ้นเดินไปนั่งตรงข้ามอีกฝ่ายพลางตอบว่า “ฉันไม่มีนิสัยชอบทรมานคนแล้วฉันเองก็ไม่ได้โกรธเกลียดนาย ครั้งนี้ที่ฉันมาเพราะอยากจะแน่ใจเรื่องหนึ่ง และฉันเองก็มีบางอย่างอยากบอกนายเหมือนกัน”

สวีชวนไม่แม้แต่จะมองหน้าลือจิ้น เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ฉันกับเธอไม่มีอะไรต้องคุยกัน”

“แล้วถ้าฉันบอกว่าเจียนจิ้นเหวินเป็นลูกของฉัน นายยังคิดว่าจะระหว่างเราไม่มีอะไรต้องคุยกันอยู่อีกกรีปเล่า” ลือจิ้นพูดตรงประเด็น ไม่อ้อมค้อม ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นหน้าของสวีชวนไปด้วย

สวีชวนชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้น พยายามลูบย่นแล้วถามออกมาอย่างตกใจ “อะไรนะ เมื่อกี้พูดชื่อใครออกมา แกพูดว่าใครเป็นลูกของแก! แกไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะเอ่ยชื่อเขาออกมาด้วยซ้ำ ไอ้ของเลียนแบบ...”

ลือจิ้นหยิบรูปถ่ายสองรูปออกมาแล้วใส่ไปทางอีกฝ่าย ก่อนจะพูดว่า “สองคนนี่คือเว่ยหมิงกับกวนเจียเจีย เป็นพ่อแม่จริง ๆ ของเจียนจิ้นเหวินและแม่ฉัน นี่คือรูปของคุณเจียนและแม่ฉันตอนเด็กๆ สวีชวน ถ้าไม่มีความสัมพันธ์

ทางสายเลือด นายคิดว่าเป็นไปได้หรือที่บนโลกนี้คนสองคนจะหน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะแบบนี้”

สวีชวณก้มหน้ามองรูปถ่ายบนโต๊ะด้วยดวงตาเบิกโพลง เขาพยายามขยับมือที่ถูกพันธนาการไว้ด้วยกุญแจมือเพื่อหยิบมันขึ้นมา

“ไม่ใช่แค่รูปถ่าย ฉันยังมีข้อมูลการเกิดของคุณเจียนและแม่อย่างละเอียดด้วย ถ้านายอยากดู ฉันเอามาให้ดูก็ได้” ลือจิ้นยื่นมือออกไปรวบรวมรูปถ่ายทั้งหมดบนโต๊ะ จงใจทิ้งรูปของเจียนจิ้นเหวินเอาไว้ และหยิบขึ้นไปในท้ายที่สุด

สวีชวณเหลือบมองรูปของเจียนจิ้นเหวินด้วยสายตาน่ากลัว

ลือจิ้นเห็นท่าที่แบบนั้นของสวีชวณก็ถอนหายใจออกมา ที่แท้ความรู้สึกของสวีชวณที่มีต่อเจียนจิ้นเหวินไม่ปกติจริง ๆ

“ตอนนี้นายยังคิดว่าเราไม่มีอะไรต้องคุยกันอยู่รึเปล่า” ลือจิ้นจงใจกลเสียงเย็นถามออกมา คำว่ารูปทั้งหมดไว้ในมือ เลื่อนสายตามองสวีชวณก่อนจะยกมือชี้ใบหน้าของตัวเอง “ตอนที่เราเจอกันครั้งก่อน นายบอกว่าฉันไม่คู่ควรกับใบหน้านี้ นายยังบอกอีกว่าส่วนที่เหมือนที่สุดคือริมฝีปาก ตอนนั้นฉันคิดว่านายหมายถึงแม่ของฉัน พอมาคิดดูตอนนี้ นายคงหมายถึงเจียนจิ้นเหวินสินะ”

สวีชวณมองใบหน้าของลือจิ้นด้วยสีหน้าตึงเครียด ร่างกายสั่นสะท้านและพลันทรุดตัวลงบนเก้าอี้ “ฉันไม่มีอะไรจะพูดกับแก... ต่อให้แกและเจียนจิ้นเหวินจะเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดแล้วไง แกไม่ใช่เขา และไม่มีวันแทนที่เขาได้”

ลือจิ้นขมวดคิ้วยุ่ง ตอนนี้นคงถึงเวลาใช้ไม้ตายแล้ว

“แน่นอนว่าฉันไม่ใช่เจียนจิ้นเหวิน และไม่มีวันจะเป็นเจียนจิ้นเหวินด้วย” เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ผสานมือทั้งสองไว้ข้างหน้า สวมวิญญาณของเหลียนจวินและพูดต่อว่า “แต่ฉันเป็นหลานชายของเขา ถือเป็นสายเลือดคนสุดท้ายของเขาที่ยังเหลืออยู่บนโลกใบนี้ พูดตามตรง หลังจากที่ฉันตรวจสอบเรื่องนี้ ฉันตัดสินใจไปพบพ่อบุญธรรมของคุณเจียน ซึ่งเป็นชายชาลุ่มแสบใจดี เขาคงนั้นรู้สึกชอบคุณนายอยู่ตลอด แต่เขากลับไม่เคยรู้เลยว่าจริง ๆ แล้วนายเป็นแค่คนหลอกลวงคนลวงโลกที่คอยช่วยจอมมารเผ่าติดตามชีวิตของคุณเจียนเสมอมา”

ร่างทั้งร่างของสวีชวณสั่นระริก มือทั้งสองข้างกำแน่น แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่เอ่ยปากพูดอะไร

“ฉันรับปากกับเขาไว้ว่าจะช่วยสืบค้นเรื่องราวของคุณเจียนและความสัมพันธ์ระหว่างแม่ฉันกับเขา แถมยังสัญญาด้วยว่า ถ้าผลการสืบค้นออกมาว่าคุณเจียนกับฉันมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ฉันจะไปบอกความจริงกับเขาด้วยตัวเอง และไปจุดธูปไหว้หลุมศพของคุณเจียนด้วยกัน”

สวีชวนแงยหน้าขึ้นมามองสื่อจิ้น กัดฟันพูด “แกไม่คู่ควร”

สื่อจิ้นแค้นหัวเราะพลางลุกขึ้นยืน เขาขอให้เสียสื่อเพิ่มบัพไฟให้ก่อนจะพูดว่า “ทำไมล่ะ แม่ของฉันต้องตกเป็นเหยื่อ ฉันเองก็ไม่เคยทำอะไรให้คุณเจียนต้องเสียใจเลยสักนิด ทำไมฉันจะไม่คู่ควรเรียกเขาว่าลุง! ไม่ควรไปไหว้เขา! แต่ นายต่างหาก นายมันคนโกหกที่ตั้งใจเข้าหาเขา เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดช่วยมาร้าย กักขังเขา นายต่างหากคือคนที่ไม่คู่ควรอย่างแท้จริง! แถมนายยังช่วยคนอื่นเพื่อฆ่าฉัน ฆ่าคนที่ เป็นสายเลือดเพียงคนเดียวบนโลกใบนี้ของคุณเจียน! ลองคิดดูสิ ถ้าคุณเจียนได้รู้ว่าเพื่อนรักที่เขาไว้ใจร่วมมือกับคนอื่นเพื่อฆ่าสายเลือดของตัวเองล่ะ เขาจะรู้สึกยังไง รังเกียจหรือ หรือว่าขยะแขยง อ๊ะ ไม่สิ คุณเจียนเป็นคนจิตใจดี ใจกว้างกว่าแม่หน้าชะงัก จะมีอารมณ์แสบแบบนั้นได้ยังไง เขาอาจจะแค่ผิดหวังในตัวนาย และน่าจะเสียใจมากจนไม่อยากเจอหน้านายอีกมากกว่า”

สีหน้าของสวีชวนนากลัวขึ้นเรื่อย ๆ สายตาของเขาจ้องทำทางก้าวร้าวของสื่อจิ้นไม่วางตา และบางครั้งก็เหมือนกำลังเห็นเจียนจั้นเหวินมองมาด้วยสายตาผิดหวัง หัวใจของเขากระตุกวบ เขาตั้งกฎแจมือที่ข้อมืออีกครั้ง ส่ายหัวพลางพูดว่า “ไม่! ไม่ใช่ ฉันไม่ได้...ฉัน”

“เงียบ!” สื่อจิ้นขัดขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะมองเขาด้วยแววตาแข็งกร้าว แล้วพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “สวีชวน พ่อบุญธรรมของเจียนจั้นเหวินอายุมากแล้ว มากสุดเขาก็อยู่ได้อีกไม่ถึงสิบปีด้วยซ้ำ สิบปีหลังจากนี้ นายเองก็ยังคงอยู่ในคุก และคนเดียวที่ไปจุดธูปไหว้ รวมถึงทำความสะอาดหลุมศพของคุณเจียนจั้นเหวินได้ก็มีแค่ฉันเท่านั้น นายอยากให้ฉันตายไปจริงๆนั้นหรือ”

รูม่านตาของสวีชวนพลันหดเล็ก หน้าอกรกระเพื่อมขึ้นลงรุนแรง ก่อนจะมองตรงมาที่สื่อจิ้นเนิ่นนาน ทันใดนั้นเขาก็แงยหน้าขึ้นพลางสุดหัวใจเข้าลี้กั๊งตัวบนพนักเก้าอี้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “รูป...ฉันอยากได้รูปของ

เจียนจิ้นเหวิน รูปที่ฉันมีทั้งหมดถูกยึดไปหลังจากเข้าคุก”

แววตาของสื่อจิ้นดูบวบ เอนหลังพิงพนัก หงายรูปถ่ายทั้งหมดลงบนโต๊ะ แล้วหยิบรูปของเจียนจิ้นเหวินยื่นให้อีกฝ่าย

